

 Luister naar

'Jij bent mijn stem': Mahsa maakt deze opstand in Iran anders dan alle andere opstanden

OPINIE 'Je valt op de grond en je wordt geslagen met knuppels. Ik voel je pijn. Jij schreeuwt uit je hart, je schreeuwt uit alle cellen van je lichaam, en ik weet dat je mijn stem bent.'

Firoozeh Farjadnia • schrijfster

maandag 17 oktober 2022 om 18:00

Overall ter wereld gaan mensen de straat op om te protesteren tegen de dood van Mahsa Amini. Beeld: een demonstrant bij het Iraanse consulaat in Istanbul, Turkije.

beeld ap / Emrah Gurel

Sinds de opstand in Iran begon voel ik me ziek. Er knaagt een stemmetje in mij: 'Jij hebt toch ook een mening over de protesten? Waarom uit je die niet? Iedereen post hashtags

op sociale media of deelt filmpjes waarop ze een plukje haar afknippen. Dit is hét moment om de stem te zijn van de vrouwen die in Iran voor hun vrijheid vechten. Jij kunt hen een stem geven.' Het is weer zover, denk ik.

Maar deze keer is het anders.

In verschillende steden van Iran zijn al weken protesten gaande tegen de onderdrukkingen van regime. Het is waar dat net als in alle andere opstanden in afgelopen veertig jaar, de protesten hardhandig de kop worden ingedrukt. Het is waar dat de machthebbers met enorm geweld de monden snoeren van mensen die zich tegen hen uitspreken en kogels in de hoofden of harten van protestanten vuren.

Deze revolutie is anders omdat ze door jou, Mahsa, tot stand is gekomen.

Er zijn weer vele mensen waaronder veel kinderen vermoord, gewond geraakt of in de gevangenis terechtgekomen. Opnieuw mogen de families hun vermoorde geliefden niet op een eervolle manier begraven. Er zijn weer solidariteitsprotesten georganiseerd in alle landen waar gevluchte Iraniërs wonen, net als in eerdere jaren waarin het protest in Iran oplaaide.

het is anders

Toch is het dit keer anders. Het is anders begonnen en het ontvouwt zich op een andere manier.

Het is waar dat Iraniërs al eeuwen leven onder de knoet van dictatoriale regimes. Het is waar dat er vele opstanden de nek zijn omgedraaid, om zo de wil van mensen die snakken naar vrijheid in de kiem te smoren. Eerdere pogingen tot verzet brachten geen positieve veranderingen. Ze hebben de angst en wanhoop alleen maar vergroot. Na elke nederlaag verloren Iraniërs een stukje van hun hoop en leek de vrijheid verder weg. Sommigen raakten ervan overtuigd dat de toekomst van hun land in handen ligt van de wereldmachten. Andere Iraniërs geloven dat ze als inwoners van een rijk land voortdurend klein worden gehouden. Sommigen geloven in complottheorieën. Anderen bleven hoop houden.

geweld tegen vrouwen

En toch is dit protest anders.

De afgelopen jaren zag ik dat jonge vrouwen in Iran grenzen probeerden te verleggen. Ze verzetten zich tegen de traditionele regels binnen familieverbanden en binnen de maatschappij. Wat eerdere generaties met kleine stapjes en heimelijk probeerden te veranderen, deden deze jonge vrouwen in steeds grotere stappen. Hun ongehoorzaamheid werd een doorn in het oog van de bewakers van de patriarchale maatschappij. De mannelijke heersers wezen met een beschuldigende vinger naar de westerse cultuur die via haperende internetverbindingen toegankelijk was en legden sociale media nog meer aan banden.

Zoals dictatoriale heersers eeuwen geleden al poogden om vrouwen op te sluiten binnen de muren van hun huis, bouwen hedendaagse dictators digitale muren om de buitenwereld buiten te houden. De mate van vrouwenonderdrukking is met de jaren alleen maar toegenomen, vernederende beperkingen in alle vormen en maten, seksisme en bedreigingen en misbruiken op een angstaanjagende vorm. De beschuldigingen werden steeds harder, er kwamen steeds meer beperkingen en steeds zwaardere mentale en lichamelijke martelingen. Er is een enorme mate van geweld tegen vrouwen. Blind door hun gesloten blik, opgesloten in hun eigen verrotte wereld, beschikken de machthebbers niet over het vermogen om te beseffen dat deze generatie anders is dan eerdere generaties.

De generatie van de revolutie van 1978 en 1979 die nederlagen, oorlog, moord of vlucht van oppositie heeft meegemaakt, geloofde dat ze geduld moesten hebben. Ze moesten rust en vrede bewaren en op een subtiele manier en met kleine stappen veranderingen creëren. Veranderingen die begonnen zijn bij de moeders en vrouwen die de Iraanse regering de afgelopen veertig jaar juist achterlijk probeerde te houden.

Met vrouwen die als acrobaten balanceren tussen de realiteit van het leven onder een dictatoriaal regime en hun dromen over een leven als vrij mens. Tegelijkertijd hielden ze het vuur van verzet levend door het door te geven aan hun kinderen. De moeders van de huidige jonge vrouwen die nu demonstreren wisten precies welke rechten hun waren ontnomen, net als hun moeders en de moeders van hun moeders en dat hebben ze doorgegeven aan hun dochters.

Maar de jongste generatie heeft ook veel leed overgenomen, ze draagt de littekens van eeuwen van onderdrukking, minachting en geweld. Ze heeft gezien hoe hun moeders zichzelf uit onmacht beschadigden. Hoe vrouwen uit woede en machteloosheid haren afknipten vanwege de pijn van het verlies; het verlies van hun stem, hun rechten, hun kinderen, hun menselijke waardigheid.

de maat is vol

Maar er komt een moment waarop de maat vol is. Dan is een druppel voldoende om de emmer te laten overlopen. Een emmer vol wanhoop, angst, woede, een emmer vol vrouwelijke stemmen. Stemmen die in afgelopen eeuwen konden zingen, lachen, schreeuwen, liefhebben, totdat de lippen van vrouwen aan elkaar werden gehecht door de patriarchale regering.

Die druppel was Mahsa. De dood van Mahsa op 16 september heeft de woede over duizenden andere moorden aangewakkerd en het smeulende vuur van veertig jaar onderdrukking opgepookt. Deze revolutie is anders omdat ze door jou, Mahsa, tot stand is gekomen. Jij, het echte gezicht van de Iraanse vrouw, die vol hoop, weerbaarheid en kracht uit de schaduw van de mannelijke machthebbers treedt. Deze revolutie is anders omdat het voor eerst de vrouwen zijn die dapper voor hun rechten opkomen.

Jij, dappere dochter van Iran, wordt tienduizenden kilometers bij mij vandaan in je hoofd geschoten, omdat je je rechten opeist. En ik voel het schot in mijn hoofd. Je valt op de grond en je wordt geslagen met knuppels, je wordt op straat aangerand. Ik voel je pijn. Jij schreeuwt uit je hart, je schreeuwt uit alle cellen van je lichaam, en ik weet dat je mijn stem bent. Jij bent de stem van de vrije vrouwen van Iran.

Deel dit bericht:

 [Mail de redactie](#) ▾